

SELENA SORO

L'ÚLTIM CORB

MISTERIS DE LA BOIRA II

Columna

SELENA SORO
L'ÚLTIM CORB

Misteris de la boira II

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: GENER DEL 2024
© SELENA SORO, 2024
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-3140-8
DIPÒSIT LEGAL: B. 19.905-2023
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62
IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

I

Un mar de fang

La Sarsa obria els ulls cada dia i pensava que odiava el fang. Era fred i humit i s'amagava entre els plecs de la pell fins que s'assecava i es convertia en una crosta molesta, com una ferida que no volgués curar-se mai. Algunes vegades li feia por despertar-se i que li hagués desdibuixat les faccions, fent-li oblidar que allà no tenia nom, que allà no era ningú.

Però per fi havia arribat el dia que fugiria i deixaria de ser una esclava.

La Sarsa es va incorporar sobre el tauló que feia de llit i va enfonsar els peus a terra: per un instant va semblar que la cadena que els mantenia units desapareixia sota el fang.

Havia tornat a somiar en el culpable que fos allà. No podia oblidar-lo. El veia quan tancava els ulls i també quan els obria i el sol s'estirava sobre els barracons excavats a la muntanya, el senyal d'un dia nou que arribava exactament igual a l'anterior.

Fins aleshores.

—Tu, què fas aquí encara? Fora, la selecció ja ha començat.

Un Vigilant d'ulls foscos la va agafar pel braç i la va portar fora, fins a l'esplanada on la resta d'esclaus esperaven a ser destriats i carregats a un dels dos vagons que l'Ordre Ministerial havia preparat a l'estació de la Zona de Fang.

Els traslladaven a tots, i la mina es tancava. Els forts, a l'exèrcit. Els dèbils, a les mines de ferro. Ja ningú no necessitava fang per a les cases. Eren armes, el que calia. O soldats.

Forts i dèbils. La Sarsa tenia molt clar a quin dels dos grups pertanyia.

El Vigilant que feia la tria va cridar el seu número: el 528.491.

Sense avisar-la, l'home la va colpejar amb la vara. El primer impuls de la Sarsa hauria estat esquivar el cop, però el va rebre immòbil i es va desplomar a terra, somicant. Feia anys que no plorava i no va vessar ni una sola llàgrima, però el Vigilant no se'n va adonar.

La va agafar sense cap mirament i la va aixecar. Aleshores li va posar una pedra a la mà i li va allargar una barra de fang.

—Colpeja la barra amb totes les teves forces —va dir l'home.

La Sarsa va agafar la pedra amb dues mans i la va descarregar sobre el fang. L'impacte amb prou feines va deixar una lleu marca sobre la barra, com una ploma sobre la pell nua.

El Vigilant se la va mirar disgustat i li va estampar un segell a la mà, abans d'empènyer-la cap a l'esquerra, on un altre Vigilant se la va endur.

D, va llegir la Sarsa. Dèbils. Ni tan sols l'havien mirada a la cara.

El Vigilant la va fer pujar al vagó i la va llançar a dins

d'una gàbia amb mitja dotzena d'esclaus més. El fang que havien arrossegat entre tots se li va enganxar a les cames, com si sabés que volia escapar i no la volgués deixar marxar.

Però el fang no podria fer res contra ella, aquesta vegada no.

—Ets molt dèbil —li va dir un home assegut davant seu, vestit amb parracs—. No serveixes per a soldat, però tampoc aguantaràs a les mines de ferro. Sí, massa dèbil, no deixis que ho vegin, o duraràs menys que el noi sense cama.

La Sarsa es va mirar el noi que l'home li assenyalava. El desconegut tenia raó. El marrec no sobreviuria. Devia tenir uns set o vuit anys, i tenia la cara plena de fang i mocs groguencs al voltant del nas.

—No soc dèbil —va dir la Sarsa—. Soc més llesta. O és que preferiries tenir els Vigilants de l'altra banda?

La Sarsa va assenyalat el vagó del costat, on als esclaus marcats amb la *F* de forts els lligaven les mans als barrots de la gàbia, mentre quatre Vigilants d'aspecte ferotge se'ls miraven amb les vares carregades d'electricitat.

L'home dels parracs va fer cara de comprensió. Al seu vagó només hi havia dos Vigilants, i no semblaven gaire preocupats pels homes, dones i nens d'aspecte misèrrim que s'esperaven dòcilment a ser traslladats.

—Ja ho veig —va dir el desconegut, divertit—. Molt llesta. Així que vols fugir, oi? Bona sort, noia, jo probablement moriré allà on ens porten. Espero que el teu destí sigui millor.

La Sarsa no va contestar, i va tancar els ulls disposada a esperar. Com sempre que l'envoltava la foscor, la persona que l'havia duta allà va aparèixer davant seu. L'odiava, l'odiava amb totes les forces, però després de tant de

temps gairebé era un odi tranquil: sabia que, en algun moment, la tindria a l'abast. Ho sabia perquè era l'únic que li importava a la vida, i no pararia fins a aconseguir-ho.

Un Vigilant va ordenar que tanquessin la gàbia: el vagó era ple, i al cap d'uns minuts sortirien cap al centre de la Terra Fosca. La Sarsa va notar una punxada d'emoció. Era allà on trobaria la seva venjança. Feia temps que s'havia adonat que no li importava morir quan hagués acomplert el seu objectiu, o mentre l'acomplia. De totes maneres, per dins ja estava una mica morta.

—Jo vull venir amb tu.

La Sarsa va obrir els ulls, molesta per la interrupció. El marrec sense cama s'havia acostat a ella i la mirava amb uns ulls grossos molt oberts, com miralls.

—Vull venir amb tu. Puc venir amb tu? —li va dir, i es va passar la mà pel nas, deixant-se un rastre de mocs a la galta plena de fang—. T'he sentit abans, quan has arribat. Puc venir amb tu?

—No, no pots venir —li va contestar la Sarsa—. No tens cama. No sobreviuries. A més, estàs ple de mocs.

El noi va somriure i va aspirar fort, amb un soroll que la Sarsa va trobar gairebé tan desagradable com el so del fang sota els peus. El marrec es va aixecar i se'n va anar cap a l'altra banda de la gàbia, saltironejant amb una sola cama. Va rebuscar alguna cosa entre el fang i va tornar fins on era ella. Va seure al seu costat i va dir:

—Em caus bé. Com et dius? Jo em dic Tim.

—Deixa'm estar, vols? Tu no em caus bé. Estàs brut.

—Tu també estàs bruta, però no m'importa.

La Sarsa li va donar l'esquena i va tancar els ulls. Odiava estar sola, ho odiava fins i tot més que el fang. Però ara era l'única manera de sobreviure. No confiar en ningú,

no preocupar-se de ningú. Trobar el culpable que hagués acabat en aquella gàbia, una de moltes. Venjar-se pel que li havia fet i pel temps que li havia robat. La resta no importava.

Ni tan sols un nen sense cama i ple de mocs, fins i tot si era evident que l'únic que necessitava era algú que li donés una mica d'amor abans que morís, un fet que probablement tindria lloc més d'hora que tard.

—Tens menjar?

La Sarsa va tornar a obrir els ulls, exasperada. És que no arrencaria mai, el maleït vagó?

—No, no tinc menjar, i encara que en tingués no te'n donaria.

El noi va somriure un altre cop. Que no se n'adonava, que no el volia al seu costat?

—Jo sí que en tinc. Té, per a tu.

El noi li va allargar una tela bruta plena de fang que la Sarsa va ignorar: estava farta de patates bullides. Però el noi va retirar la tela i, a sota, hi va aparèixer una poma, vermella i brillant.

La Sarsa va fer uns ulls com unes taronges i li va venir aigua a la boca. Només havia tastat aquella fruita una vegada, i d'allò feia molts anys.

—D'on l'has tret? —li va preguntar, i a l'instant es va penedir d'haver-li fet aquella pregunta, perquè el marrec va somriure i va seure al seu costat, feliç d'haver captat la seva atenció, per fi.

—Tinc els meus recursos —va dir, amb el pit inflat d'orgull—. Té, per a tu.

—Ja t'he dit que no la vull. No pots venir amb mi, i no em compraràs amb una poma.

—D'acord, no m'importa. Te la pots quedar. Jo ja me n'he menjat una, de totes maneres.

La Sarsa va remenar el cap, però al final va pensar que què coi, així que va agafar la poma i hi va clavar les dents. Era dolça i àcida alhora. Deliciosa. El noi va fer un gran somriure.

—Sí, em caus bé —va dir, i es va posar còmode al seu costat.

La Sarsa el va mirar de reüll i, mentre mastegava la poma, va dir:

—No t'hauria de caure bé.

—Per què no?

Va abaixar la veu, i el rostre se li va enfosquir.

—Perquè soc una assassina —va contestar—. I és millor que no confiis en una assassina, creu-me.

El marrec va obrir molt els ulls, però no va semblar espantar-se.

—Has matat algú?

—Encara no, però ho faré. Aviat. Quan el trobi. Ell és el culpable que m'atrapessin. És un covard, i un lladre. Un lladre de llibres, i aquests són els pitjors.

Es va adonar que la poma l'havia posada de bon humor i li havia deslligat la llengua, i es va reprendre per la seva actitud. Però al cap i a la fi, va decidir, aquell era el dia que fugiria. Es podia permetre una mica de bon humor.

—Quan el trobis? No saps on és? —li va preguntar el noi.

—Només sé el seu nom. Però tinc un objecte per trobar-lo. —La Sarsa va notar l'embalum de l'aparell que duia amagat a la cintura.

—Com es diu? M'agradaria que es digués Filibertus, o Senyor Gat. Són bons noms de dolent, trobo.

—No, no es diu Filibertus, ni Senyor Gat —va dir la Sarsa, molt seriosa—. Es diu Ciaran. *Ciaran*. Algú amb

un nom tan ridícul ha de ser fàcil de matar, no creus, marrec?

—I tant —va contestar el Tim, mentre es xuclava els mocs—. Molt fàcil. Com robar una poma.

En aquell moment, la vagoneta es va posar en marxa i la Sarsa va somriure. Al cap de menys de vint-i-quatre hores seria lliure i, si tot anava bé, en el temps que un marrec trigava a robar una poma, el seu ganivet es clavaria a la gargamella d'aquell noi d'ulls verds i mirada covarda.

Ciaran, es va repetir, un cop més. Siguis on siguis, ets home mort.